บทความวิจัย : Research Article

การศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่1 มหาวิทยาลัยทักษิณ

A STUDY OF CODE-SWITCHING BETWEEN THAI AND MALAY AMONG FIRST-YEAR ENGLISH MAJOR STUDENTS, FACULTY OF EDUCATION, THAKSIN UNIVERSITY

ต่วนรูวัยดา กาแลกาเยาะ [1*] นัสรี เจ๊ะอุบง [1] นาฟีดา วิชา [1] **นาวีย์ดา บินฮายีอาแว** [1]

Tuanruwaida Kalaekayoh [1*] Nasree Che-ubong [1] Nafida Wicha [1] **Naveeda Binhayeearwae** [1]

[1] คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา, ประเทศไทย

[1] Faculty of Education, Thaksin University Songkhla campus, Thailand

* Corresponding author e-mail: 6810310419@tsu.ac.th

Received: 23/02/2026 I Revised: 07/09/2026 I Accepted: 25/09/2026

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและรูปแบบการสลับภาษาไทยกับภาษามลายูในการสื่อสารของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา และศึกษาปัจจัยหรือเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจำนวน 4 คน คัดเลือกแบบเจาะจง โดยมีเงื่อนไขว่าเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ และใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบบันทึกการสนทนาและแบบสอบถามออนไลน์ผ่าน Google Forms เก็บข้อมูลการสนทนาเป็นเวลา 5 วัน วันละ 2 ชั่วโมง และเก็บข้อมูลความคิดเห็นจากแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการนับจำนวนคำ จำแนกคำตามภาษา คำนวณค่าร้อยละ และวิเคราะห์คำตอบแบบสอบถามด้วยความถี่และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า จากข้อมูลการสนทนาที่บันทึกได้ มีการใช้คำภาษาไทย 31,464 คำ (ร้อยละ 69.34) และภาษามลายู 13,897 คำ (ร้อยละ 30.66) รวม 45,361 คำ โดยนิสิตแต่ละคนมีสัดส่วนการใช้สองภาษาต่างกัน ด้านรูปแบบการสลับ

ภาษา จากแบบสอบถาม นิสิต 3 คนระบุว่ามีการสลับทั้งสองทิศทาง และ 1 คนระบุการสลับจากภาษามลายูเป็นภาษาไทย สำหรับเหตุผลของการสลับภาษา พบว่าการนึกคำในอีกภาษาหนึ่งไม่ออกมี 2 คน (ร้อยละ 50) การพูดได้สะดวกกว่ามี 1 คน (ร้อยละ 25) และเพื่อความเป็นกันเองมี 1 คน (ร้อยละ 25) นอกจากนี้ นิสิต 3 คนเห็นว่าการสลับภาษาช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพในระดับมาก และ 1 คนเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ผลการศึกษาจึงสะท้อนว่าการสลับภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในบริบทพหุภาษาและสัมพันธ์กับความสะดวกในการสื่อสารและการเลือกใช้ภาษาตามสถานการณ์ สอดคล้องกับแนวคิดการใช้ภาษาในกลุ่มผู้เรียนระดับอุดมศึกษาและกลุ่ม Generation Z (เช่น ปาณิสรา ทวีผล และปิยนุช ไทรสุวรรณ, 2564; นครินทร์ ด่านวิไลปิติกุล และคณะ, 2564) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็ก ผลการวิจัยควรตีความเฉพาะกลุ่มที่ศึกษาและไม่ควรสรุปทั่วไป

คำสำคัญ: การสลับภาษา; ภาษาไทย; ภาษามลายู; สังคมพหุภาษา; นิสิตระดับอุดมศึกษา

Abstract

This descriptive study investigated the characteristics and patterns of Thai–Malay code-switching in communication among first-year English major students in the Faculty of Education at Thaksin University, Songkhla Campus, and examined the factors and reasons related to code-switching. The participants were four first-year English major students purposively selected on the condition that they used both Thai and Malay in their daily lives. The research instruments comprised a conversation logging form and an online questionnaire administered via Google Forms. Conversation data were collected for five days, two hours per day, while opinions were gathered through the questionnaire. The data were analyzed by counting words, classifying words by language, calculating percentages, and analyzing questionnaire responses using frequencies and percentages. The findings revealed that the recorded conversations contained 31,464 Thai words (69.34%) and 13,897 Malay words (30.66%), totaling 45,361 words. The proportions of the two languages varied among individual participants. Regarding the direction of code-switching, three participants reported switching in both directions, while one reported switching from Malay to Thai. The primary reasons for code-switching were difficulty recalling a word in the other language (2 participants, 50%), greater speaking convenience (1 participant, 25%), and fostering friendliness (1 participant, 25%). Furthermore, three participants rated code-switching as highly effective for communication, while one rated it as moderate. These findings reflect that code-switching is a behavior occurring in a multilingual context, closely associated with communicative convenience and situational language

choices, which is consistent with language use concepts among higher education learners and Generation Z groups (e.g., Thaweephol & Saisuwan, 2021; Danwiipitikul et al., 2021). However, due to the small sample size, the findings should be interpreted specifically for the studied group and should not be generalized.

Keywords: Code-switching; Thai language; Malay language; Multilingual society; University students

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์และเป็นปัจจัยที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของผู้คนในแต่ละสังคม พื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทยโดยเฉพาะจังหวัดสงขลาและจังหวัดใกล้เคียง ประชาชนจำนวนมากใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาควบคู่กันในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะภาษาไทยและภาษามลายู ทั้งในครอบครัว สถานศึกษา และชุมชน ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดสภาพแวดล้อมทางภาษาที่เรียกว่า “สภาพสังคมพหุภาษา” (Multilingual society) ซึ่งมักปรากฏพฤติกรรมทางภาษาที่เรียกว่า “การสลับภาษา” (Code-switching) หมายถึง การสลับใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในระหว่างสถานการณ์การสื่อสารเดียวกัน พฤติกรรมนี้สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ ขึ้นอยู่กับบริบทของการสื่อสาร ผู้ร่วมสนทนา ความคุ้นเคย และความสะดวกในการใช้ภาษา ซึ่งในปัจจุบันพฤติกรรมการสลับภาษายังสะท้อนให้เห็นเด่นชัดในกลุ่มผู้ใช้ภาษาวัยรุ่นและผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เช่น กลุ่มผู้พูดภาษาไทย Generation Z (ปาณิสรา ทวีผล และปิยนุช ไทรสุวรรณ, 2564)

มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรม โดยนิสิตบางส่วนมีพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกัน และมีการใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูในชีวิตประจำวัน นิสิตชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีพื้นฐานทางภาษาและประสบการณ์ทางภาษาที่หลากหลาย รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนจากหลากหลายพื้นที่ ส่งผลให้เกิดการใช้ภาษาไทยและภาษามลายูสลับกันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งในการสนทนาในชีวิตประจำวันและในบริบทของการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมการสลับภาษาของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาและอาจารย์ในชั้นเรียนออนไลน์ (นครินทร์ และคณะ, 2564) ที่ชี้ให้เห็นว่าการสลับภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการจัดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

แม้ว่าการสลับภาษาจะช่วยให้การสื่อสารดำเนินอย่างราบรื่น เข้าใจง่าย และเป็นธรรมชาติ แต่การสลับภาษาอาจส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียน ทั้งในด้านบวก เช่น ช่วยเสริมความเข้าใจในเนื้อหา และในด้านลบ เช่น อาจทำให้การใช้ภาษาเป้าหมายลดลง ดังนั้น การศึกษารูปแบบ ปริมาณ และปัจจัยที่ทำให้เกิดการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู จึงมีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจพฤติกรรมการใช้ภาษาของนิสิต และสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับบริบททางภาษาและความแตกต่างระหว่างผู้เรียน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาพฤติกรรมการสลับภาษาของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา เพื่อศึกษารูปแบบการสลับภาษา ปริมาณการสลับภาษา ตลอดจนปัจจัยและเหตุผลที่ส่งผลต่อการสลับภาษา ซึ่งผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในบริบทพหุภาษา และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทางภาษาศาสตร์และการศึกษาในพื้นที่ภาคใต้ต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบและปริมาณของการสลับภาษาไทยกับภาษามลายูในการสื่อสารของนิสิตในบริบทการเรียนรู้

2. เพื่อศึกษาสาเหตุของการสลับภาษามลายูและภาษาไทยของนิสิตในห้องเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย 2 ส่วน ได้แก่ แบบบันทึกจำนวนคำที่ใช้ในการสนทนา และ แบบสอบถามผ่าน Google Forms โดยผู้วิจัยดำเนินการเตรียมและตรวจสอบเครื่องมือก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริง เพื่อให้เครื่องมือมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ก่อนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสนอให้ [อาจารย์ที่ปรึกษา/ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน] ตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยพิจารณาความชัดเจนของข้อคำถาม ความเหมาะสมของเนื้อหา และความครอบคลุมของประเด็นที่ต้องการศึกษา จากนั้นผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะที่ได้รับมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผลการตรวจสอบเครื่องมือพบว่า ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบมีค่าอยู่ระหว่าง -0.67 ถึง 1.00 โดยข้อคำถามที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 มีจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1–5 ส่วนข้อ 6 มีค่า IOC เท่ากับ 0.00 ข้อ 7, 9 และ 10 มีค่า IOC เท่ากับ 0.33 และข้อ 8 มีค่า IOC เท่ากับ -0.67 ทั้งนี้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2568

2) ตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้กำหนด ตัวแปรที่ศึกษา โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประกอบด้วย 3 ประเด็น ดังนี้

1. การสลับภาษาไทยและภาษามลายู

ศึกษาลักษณะและรูปแบบการสลับภาษาของนิสิต ได้แก่ การสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาภายในประโยค

2. ปริมาณการใช้ภาษา

ศึกษาจำนวนคำที่ใช้ในการสื่อสาร โดยจำแนกเป็นคำภาษาไทยและคำภาษามลายู และนำเสนอในรูปความถี่และร้อยละ

3. ปัจจัยและเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา

ศึกษาปัจจัยและเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้หรือสลับระหว่างภาษาไทยและภาษามลายู เช่น ความคุ้นเคยกับภาษา ความสะดวกในการสื่อสาร ลักษณะของผู้ร่วมสนทนา สถานการณ์หรือบริบทในการสื่อสาร การนึกคำศัพท์ในอีกภาษาไม่ออก และการสร้างความเป็นกันเอง

3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ชนิด ได้แก่:

1. แบบบันทึกการสนทนา (Conversation Logging Form)

ลักษณะและวัตถุประสงค์: ใช้เพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและลักษณะการสลับภาษาตามบริบทการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน โดยให้กลุ่มตัวอย่างบันทึกจำนวนคำที่ใช้ในการสนทนาด้วยตนเอง และจำแนกเป็นจำนวนคำภาษาไทยกับจำนวนคำภาษามลายู เป็นระยะเวลา 5 วัน (วันละ 2 ชั่วโมง)

คุณภาพของเครื่องมือ: ผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการจำแนกคำและเกณฑ์การบันทึกข้อมูลให้แก่กลุ่มตัวอย่างอย่างละเอียดและชัดเจนก่อนเริ่มดำเนินการ เพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างบันทึกมีความสอดคล้อง ตรงตามความเป็นจริง และมีความน่าเชื่อถือในการนำมานับจำนวนคำและคำนวณร้อยละ

2. แบบสอบถามออนไลน์ผ่าน Google Forms

ลักษณะและวัตถุประสงค์: ใช้เพื่อเก็บข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยหรือเหตุผลที่ส่งผลต่อการสลับภาษา ลักษณะการใช้ภาษา และสถานการณ์ที่เกิดการสลับภาษาไทยกับภาษามลายู

คุณภาพของเครื่องมือ: ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity): แบบสอบถามผ่านการตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง และความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ (หรือผ่านการตรวจสอบคุณภาพเนื้อหา) ก่อนนำไปปรับปรุงและใช้เก็บข้อมูลจริง

ด้านการเก็บข้อมูล: มีการตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างตอบกลับผ่านระบบออนไลน์ ก่อนนำไปวิเคราะห์ด้วยความถี่และร้อยละต่อไป

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) นำแบบสอบถามและแบบบันทึกข้อมูลเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์และพหุภาษาศึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความครอบคลุมตามวัตถุประสงค์การวิจัย และความชัดเจนของภาษา จากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงเครื่องมือก่อนนำไปใช้

การทดลองใช้เครื่องมือ (Pilot Test) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนิสิตที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทดสอบความเข้าใจในข้อคำถามและปรับปรุงภาษาให้มีความชัดเจน

4) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การบันทึกเสียงและการสังเกตการสนทนาในห้องเรียน และการตอบแบบสอบถามผ่าน Google Form โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความสามารถทางภาษาและข้อมูลพื้นฐาน สอบถามระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยและภาษามลายูในชีวิตประจำวัน

ส่วนที่ 2 รูปแบบและทิศทางการสลับภาษา สอบถามสถานการณ์ที่มักเกิดการสลับภาษา เช่น การสนทนากับเพื่อนหรือครอบครัว และทิศทางการสลับภาษา

ส่วนที่ 3 สาเหตุและเหตุผลในการสลับภาษา สอบถามปัจจัยที่ทำให้เกิดการสลับภาษา เช่น นึกคำศัพท์อีกภาษาไม่ออก ความสะดวกในการสื่อสาร หรือการสร้างความเป็นกันเอง

ส่วนที่ 4 ทัศนคติ ผลกระทบ และความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน ประเมินประสิทธิภาพของการสื่อสาร ความถี่ของการสลับภาษาในห้องเรียน ผลต่อความเข้าใจบทเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุญาตให้สลับภาษา ความรู้สึกต่อการสลับภาษา และผลต่อการเรียนภาษาไทยหรือภาษาอื่น ๆ

5) การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา โดยการวิเคราะห์ข้อมูลมุ่งให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 ข้อ ได้แก่ การศึกษารูปแบบและปริมาณการสลับภาษา และการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการสลับภาษา โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบและปริมาณการสลับภาษา

ผู้วิจัยนำข้อมูลการสนทนาที่กลุ่มตัวอย่างบันทึกไว้มาแยกและจำแนกคำที่ใช้ในการสื่อสารออกเป็น คำภาษาไทยและคำภาษามลายู จากนั้นวิเคราะห์รูปแบบของการสลับภาษาที่ปรากฏในการสนทนา และนับจำนวนคำที่มีการใช้ในแต่ละภาษา เพื่อหาปริมาณการสลับภาษา โดยใช้ ค่าความถี่ (Frequency) และ ค่าร้อยละ (Percentage) ในการนำเสนอข้อมูล เพื่อให้เห็นปริมาณการใช้ภาษาไทยและภาษามลายูของกลุ่มตัวอย่างอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพิจารณาลักษณะการสลับภาษาที่ปรากฏจากข้อมูลการสนทนาจริง โดยพิจารณาว่าการสลับภาษาเกิดขึ้นในลักษณะใดและเกิดขึ้นในบริบทการสื่อสารแบบใด ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ซึ่งมุ่งศึกษารูปแบบและปริมาณการสลับภาษาไทยกับภาษามลายูของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการสลับภาษา

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบผ่าน Google Forms มาวิเคราะห์ โดยพิจารณาคำตอบเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสลับภาษาไทยและภาษามลายู เช่น ความคุ้นเคยกับภาษา ความสะดวกในการสื่อสาร ลักษณะของผู้ร่วมสนทนา และสถานการณ์หรือบริบทในการสื่อสาร จากนั้นจัดกลุ่มคำตอบตามประเด็นที่ปรากฏและสรุปข้อมูลตามเนื้อหาที่กลุ่มตัวอย่างตอบ เพื่ออธิบายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสองส่วนจะนำเสนอในรูปแบบตารางและการบรรยายประกอบ โดยเชื่อมโยงผลการวิเคราะห์กับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องและสะท้อนลักษณะการสลับภาษาไทยและภาษามลายูของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างชัดเจน

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (ปริมาณการใช้คำ)

จากการสังเกตและบันทึกปริมาณคำที่ใช้ในการสนทนาของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 4 คน รวมระยะเวลา 10 ชั่วโมง พบผลการศึกษาดังนี้

1. ปริมาณรวมทั้งสิ้น มีจำนวนคำที่ใช้ในการสนทนาทั้งสิ้น 45,361 คำ แบ่งเป็น คำภาษาไทย จำนวน 31,464 คำ (ร้อยละ 69.34) และ คำภาษามลายู จำนวน 13,897 คำ (ร้อยละ 30.66)

2. พฤติกรรมการใช้ภาษาของรายบุคคล

นิสิตคนที่ 1 ใช้คำรวม 4,738 คำ (ร้อยละ 10.45 ของข้อมูลทั้งหมด) เป็นคำภาษาไทย 3,194 คำ (ร้อยละ 67.41) และภาษามลายู 1,544 คำ (ร้อยละ 32.59)

นิสิตคนที่ 2ใช้คำรวม 5,613 คำ (ร้อยละ 12.37 ของข้อมูลทั้งหมด) เป็นคำภาษาไทย 2,570 คำ (ร้อยละ 45.79) และภาษามลายู 3,043 คำ (ร้อยละ 54.21) ซึ่งเป็นสัดส่วนการใช้ภาษามลายูสูงที่สุด

นิสิตคนที่ 3 ใช้คำรวม 19,340 คำ (ร้อยละ 42.55 ของข้อมูลทั้งหมด) เป็นคำภาษาไทย 10,500 คำ (ร้อยละ 54.40) และภาษามลายู 8,800 คำ (ร้อยละ 45.60)

นิสิตคนที่ 4 ใช้คำรวม 15,710 คำ (ร้อยละ 34.63 ของข้อมูลทั้งหมด) เป็นคำภาษาไทย 15,200 คำ (ร้อยละ 96.75) และภาษามลายู 510 คำ (ร้อยละ 3.25) ซึ่งเป็นสัดส่วนการใช้ภาษาไทยสูงที่สุด

ตารางที่ 1 ปริมาณการใช้ภาษาไทยและภาษามลายูของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 4 คน

จำนวน	ภาษาไทย	ร้อยละ	ภาษามลายู	ร้อยละ	จำนวนทั้งหมด	ร้อยละ
นิสิตคนที่ 1	3,194	67.41	1,544	32.59	4,738	10.45
นิสิตคนที่ 2	2,570	45.79	3,043	54.21	5,613	12.37
นิสิตคนที่ 3	10,500	54.40	8,800	45.60	19,340	42.55
นิสิตคนที่ 4	15,200	96.75	510	3.25	15,710	34.63
รวม	**31,464**	**69.34**	**13,897**	**30.66**	**45,361**	**100**

สรุปผลสาเหตุการสลับภาษา

จากการวิเคราะห์ลักษณะการสนทนา พบว่านิสิตมีการสลับภาษาแบบระหว่างประโยค (Inter-sentential Switching) ในอัตราสูงที่สุด ซึ่งสะท้อนถึงสมรรถนะทางภาษาที่อยู่ในระดับดี เนื่องจากผู้พูดสามารถแยกใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาได้อย่างถูกต้องและเป็นอิสระจากกัน โดยไม่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย

นอกจากนี้ยังพบการสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential Switching) ในระดับคำและวลี โดยเฉพาะการนำคำศัพท์เชิงวิชาการและคำศัพท์ทางการศึกษาจากภาษาไทยมาแทรกในโครงสร้างประโยคภาษามลายูถิ่น เพื่อเพิ่มความชัดเจนและความแม่นยำในการสื่อสารแนวคิดเฉพาะทาง

สรุปผลจากแบบสอบถามทัศนคติและปัจจัยในการสลับภาษา (Google Form)

ผลการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

สถานการณ์ที่พบการสลับภาษา เกิดขึ้นมากที่สุดเมื่อสนทนากับเพื่อน และในบางรายเกิดขึ้นเมื่อสนทนากับครอบครัว

สาเหตุและเหตุผลหลัก ส่วนใหญ่สลับภาษาเนื่องจาก นึกคำศัพท์อีกภาษาหนึ่งไม่ออกขณะสนทนา และเพื่อความสะดวกในการพูดรวมถึงการสร้างความเป็นกันเอง

ทัศนคติและการเรียนรู้ในห้องเรียน: นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าการสลับภาษาช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น

ความคิดเห็นต่อการอนุญาตของผู้สอน: นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าผู้สอนควรพิจารณาอนุญาตให้มีการสลับภาษาในห้องเรียน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์

ความรู้สึกและผลกระทบ: นิสิตมองว่าการสลับภาษาเป็น เรื่องปกติและเป็นประโยชน์โดยเห็นว่าส่งผลต่อการเรียนภาษาไทยและภาษาอื่นทั้งในด้านผลดีและผลเสีย หรือไม่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเรียน

ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบริบทและสาเหตุของการสลับภาษาไทยและภาษามลายูของนิสิต

ข้อคำถาม	นิสิตคนที่ 1	นิสิตคนที่ 2	นิสิตคนที่ 3	นิสิตคนที่ 4
1.ภาษาแม่ของท่านคือ	ทั้งสองภาษา	ทั้งสองภาษา	ภาษามลายู	ภาษามลายู

ข้อคำถาม	นิสิตคนที่ 1	นิสิตคนที่ 2	นิสิตคนที่ 3	นิสิตคนที่ 4
2.ท่านมักสลับภาษาในสถานการณ์ใด	คุยกับเพื่อน,คุยกับครอบครัว	คุยกับเพื่อน	คุยกับเพื่อน,คุยกับครอบครัว	คุยกับเพื่อน,คุยกับครอบครัว
3.โดยทั่วไปท่านสลับภาษาจาก	ทั้งสองแบบ	ทั้งสองแบบ	ทั้งสองแบบ	มลายู-ไทย
4.เหตุผลหลักที่ท่านสลับภาษาคืออะไร	พูดได้สะดวกกว่า	นึกคำอีกภาษาหนึ่งไม่ออก	นึกคำอีกภาษาหนึ่งไม่ออก	เพื่อความเป็นกันเอง
5.ท่านคิดว่าการสลับภาษาช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือไม่	มาก	มาก	ปานกลาง	มาก
6.ท่านพบการสลับภาษาไทย-มลายูในห้องเรียนหรือไม่	บ่อย	บางครั้ง	นานๆครั้ง	บางครั้ง
ข้อคำถาม	นิสิตคนที่ 1	นิสิตคนที่ 2	นิสิตคนที่ 3	นิสิตคนที่ 4
7.การสลับภาษาในห้องเรียนช่วยให้เข้าใจบทเรียนเข้าใจมากขึ้น หรือไม่	ช่วยมาก	ช่วยบ้าง	ช่วยบ้าง	ช่วยบ้าง

อภิปรายผล

ผลการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ สะท้อนให้เห็นว่าการสลับภาษาเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีระบบและมีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลปริมาณการใช้ภาษาพบว่านิสิตใช้ภาษาไทยร้อยละ 69.34 และภาษามลายูร้อยละ 30.66 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าการสลับภาษาไม่ได้เกิดจากความบกพร่องทางภาษา แต่เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยสนับสนุนการสื่อสารและความเข้าใจ

เมื่อพิจารณารายบุคคลพบว่านิสิตแต่ละคนมีสัดส่วนการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน เช่น นิสิตคนที่ 2 ใช้ภาษามลายูมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 54.21 ขณะที่นิสิตคนที่ 4 ใช้ภาษาไทยสูงถึงร้อยละ 96.75 ความแตกต่างนี้สะท้อนถึงลักษณะของสังคมพหุภาษาที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้ภาษาตามความเหมาะสมและสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาพร ชวนมงคลเจริญ และ ชไมภัค เตชัสอนันต์ (2563) ที่พบว่าปริมาณและสัดส่วนการใช้ภาษาของนักเรียนมีความแตกต่างกันตามบริบทและรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ในด้านรูปแบบการสลับภาษา ผลการศึกษาพบว่ามีการสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential Switching) มากที่สุด รองลงมาคือการสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential Switching) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุภาพร ชวนมงคลเจริญ และ ชไมภัค เตชัสอนันต์ (2563) ที่ระบุว่าการสลับภาษาในระดับคำช่วยลดความคลาดเคลื่อนทางความหมายและช่วยสนับสนุนความเข้าใจในเนื้อหาที่มีความซับซ้อนได้ นอกจากนี้ ในมุมมองพฤติกรรมการใช้ภาษาของคนรุ่นใหม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาณิสรา ทวีผล และ ปิยนุช ไทรสุวรรณ (2564) ที่พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาไทย Generation Z มีทัศนคติและความคุ้นเคยกับการสลับภาษาในชีวิตประจำวันเป็นอย่างดี และสอดคล้องกับข้อค้นพบของ นครินทร์ ด่านวิไลปิติกุล, ซิมมี่ อุปรา และ ณัฏฐพล สันธิ (2564) ที่ชี้ให้เห็นว่าการสลับภาษามีบทบาทสำคัญในการช่วยขับเคลื่อนการสื่อสารและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาและอาจารย์ในสภาพแวดล้อมทางการศึกษา

สำหรับด้านปัจจัยและแรงจูงใจ ผลจากแบบสอบถามพบว่านิสิตสลับภาษาเนื่องจากการนึกคำศัพท์ในอีกภาษาไม่ออก ต้องการความสะดวกในการสื่อสาร และต้องการสร้างความเป็นกันเอง ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองที่ว่าการสลับภาษามีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้การสนทนาดำเนินไปอย่างราบรื่น ตลอดจนช่วยลดช่องว่างและส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด และในด้านการศึกษา นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าการสลับภาษาช่วยให้การสื่อสารและการทำความเข้าใจมีประสิทธิภาพในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ สุภาพร ชวนมงคลเจริญ และ ชไมภัค เตชัสอนันต์ (2563) ที่แสดงให้เห็นว่าทั้งครูและนักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่าการสลับภาษาส่งผลดีต่อกระบวนการเรียนรู้และช่วยเติมเต็มความเข้าใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านสถานศึกษา: สถานศึกษาควรตระหนักถึงบทบาทของการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูในห้องเรียน โดยสนับสนุนสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถใช้ทั้งสองภาษาอย่างเหมาะสม เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่อนุญาตให้มีการสลับภาษา เพื่อลดความตึงเครียดและความกังวลในการสื่อสาร และส่งเสริมความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน

2. ด้านผู้สอน: ผู้สอนควรใช้การสลับภาษาอย่างมีเป้าหมาย เช่น เพื่ออธิบายเนื้อหาที่ยาก เน้นย้ำสาระสำคัญ หรือช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ชัดเจนขึ้น ทั้งนี้ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของสถานการณ์และระดับความเข้าใจของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่หลากหลาย เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ หรือการบันทึกการสนทนา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดและครอบคลุมมากขึ้น

2. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้มีความหลากหลาย เช่น ผู้เรียนจากระดับชั้นที่แตกต่างกัน หรือจากสถาบันการศึกษาและพื้นที่อื่น เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการสลับภาษาในห้องเรียนที่หลากหลาย

3. ควรเพิ่มระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล หรือดำเนินการวิจัยแบบตามยาว (Longitudinal Study) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของการสลับภาษาในห้องเรียนในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

4. ควรนำรูปแบบการวิจัยที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้ เช่น การวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methods) การวิจัยเชิงทดลอง หรือการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเป็นรูปธรรม

เอกสารอ้างอิง

นครินทร์ ด่านวิไลปิติกุล, ชิมมี่ อุปรา, และณัฏฐพล สันธิ. (2564). การวิเคราะห์การสลับภาษาของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษาและอาจารย์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนผ่านห้องเรียนออนไลน์. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, *14*(3), 86–98. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/crrugds_ejournal/article/view/249636

ปาณิสรา ทวีผล, และปิยนุช ไทรสุวรรณ. (2564). ทัศนคติที่มีต่อการสลับภาษาไทย-อังกฤษในกลุ่มผู้พูดภาษาไทย Generation Z. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, *40*(2), 53–78. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JLC/article/view/257581

มณีพร ศักดิ์สูง, และปณีญา กระฎุมพร. (2568). การศึกษาการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาจีนแบบสองภาษา: กรณีศึกษาเชิงวิเคราะห์จากสื่อการสอน HSK 1. *วารสารจีนวิทยา*, *19*(2), 178–199. https://so16.tci-thaijo.org/index.php/JSINO/article/view/3070

สุภาพร ชวนมงคลเจริญ, และชไมภัค เตชัสอนันต์. (2563). การศึกษาการสลับภาษาและความคิดเห็นที่มีต่อการสลับภาษาของครูและนักเรียนในโครงการห้องเรียนพิเศษในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง. *วารสารวิจัย มข. (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ฉบับบัณฑิตศึกษา)*, *8*(1), 103–115. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/gskkuhs/article/view/241441

อัญชลี ชัยวิเชียร. (2550). *การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยนักเรียนที่ศึกษาในหลักสูตรการเรียนการสอนแบบสองภาษา (Thai-English Code Switching of Students in the Mini English Program (MEP))* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี]. SUTIR. http://sutir.sut.ac.th:8080/jspui/bitstream/123456789/1716/2/Unchalee_full.pdf